

**לו גוסט, בפעם השלישית
בישראל, נשוי טרי, מתכנן
הפקה קולנועית חדשה עם
רעייתו ומיפעל אנושי אדיר
לפישוט תהליכי האימוץ**

איך אפשר שלא להעריץ את האישי הזה? שחקן נפלא (קצין וג'נטלמן, נערי המקהלה, שורשים) ויריד נאמן, הוא נמצא בישראל בפעם השלישית: "יש לי מישפחה כאן, מיה כל מי

סינדי ולו גוסט
קוראנית ופרוסת'לחם

שעברתי איתו. חברים כבר 12 שנים. תחילה כאלת בהו סוזנה (סרט שאף פעם לא הופץ בישראל) עם טוני קרטיס וסאלי קלרמן. אחר כך בנשר הברזל מס' 1, והיום בנשר הברזל מס' 2. אינני בא לכאן כמו כוכב, אני בא כאיש מיקצוע וכאדם".

דברים כאלה באמת מפתיע לשמוע משחקן שהוא כוכב. במיוחד בימים טרופים אלה, כששומעים על הפקות מתוכננות שהתקפלו בגלל המצב בשווקים, ואחרות, המשמיצות את ישראל בגלל המצב בשיטת ההפקה והכספים.

אחרי שרמבו 3 טען שהישראלים ניהפו את ההוצאות, וולף שמירט האשים את מישורי הביטחון בכירוקרטיה בלתי נסבלת, זה בהחלט מעורר לשמוע מפי גוסט ש"אני אוהב לעבוד כאן, כי כאן באמת רוצים לעשות סרטים. כשיש בעיות כולם מפשילים את השרוולים".

וזה עוד לא הכל. גוסט גם העדיף להינשא בארץ הקודש. והילר שהגיש לכולה, השחקנית זמרת היפהפה סינדי ג'יימס ריז, את הטבעת, היה בנו המאומץ, שרון.

גם הסיפור הזה מעורר התרגשות — גוסט מעדיף שלא לפרט את תהליכי האימוץ. הוא מסביר כי גילה את הילר כשזה אמר בראיון טלוויזיוני כי "כל מה שאני רוצה הוא קורת-גג ופרוסת'לחם".

היום מתכוונן גוסט להציע לקונגרס האמריקאי תוכנית מפורטת לפישוט תהליכי האימוץ בארצות הברית. הוא טוען כי לכוכבי קולנוע בריימול שכמותו יש די כוח, השפעה וכסף כדי לעזור לאנושות במוקרי ההולשה הכואבים ביותר. וזו מטרה מקודשת לפחות כמו קאריירה.

תדרוך

חובה לראות:

תליאביב: הקיסר האחרון, ז'אן דה פלורט, מלאכים בשמי ברלין, חוכמת רחוב, סרט מתוק, מגדל הרבירים.
ירושלים: הקיסר האחרון, מלאכים בשמי ברלין, ז'אן דה פלורט.
חיפה: בוקר טוב בבילונייה, הקיסר האחרון, החנות מעבר לפינה.

בימי שפוט

השופטים

חשוד (דקל תל-אביב, ארצות הברית) - זהו מותחן ששחקני אופנתיים, הכוכבת (שר) היא כלת גלובוס הזהב, הבימאי שלו מנוסה ומיקצועי, אבל מעלתו המעציבה היא שאפשר להכניסו היישר למהדורת החדשות הקרובה בישראל. כי אם עד היום יכלו הישראלים לומר "ציון במישפט תיפדה", הרי הגענו לימים טובים, שבהם המערכת המישפטית בישראל יושבת על כיסא הנאשמים. וזה בדיוק נושא הסרט.

קתלין ריילי, פרקליטת-מדינה מותשת מעבודה, נאלצת להגן על חשוד ברצח. הנרצח - מזכירתו של שופט שהתאבד. החשוד ברצח - ביריין אלס ומזונח שלחם בוויט-נאם ונפגע בראשו. הפרקליטה לוקחת על עצמה את ההגנה, ומשנה את יחסה למשימה מרגע שהיא עולה על עיקבות שחיתות במערכת המישפטית. עד מהרה מצטרף אליה גם פוליטיקאי, שנמנה על חברי-המושבאים, ונדלק בהיידק של חימוש אחרי האמת.

לשני התפקידים הראשיים, נבחרו השחקנים האופנתיים ביותר של הוליווד היום - דניס קוויד (יום במלכות, שחיתות בגדול) ושר (סילקווד, מסיכה, וחולי ירח, שזיכה אותה בפרס גלובוס הזהב והיא מופיעה בו בתפקיד קומי דווקא). ואומנם, זהו זוג פוטוגני שנעים לחזות בו. שר מצליחה להיראות עצבנית, קיצרת-רוח ומהירת-לשון - בדיוק התכונות הנדרשות ממיקצוענית מסוג זה.

קוויד מצליח לעבור מחלקקות ושינוטוני דוחה

שר - בתפקיד ריילי, פרקליטת מדינה עקשנית

במיקצת למעלתנות ועקשנות של גבר שהחליט ללכת עד הסוף, ויהי מה. לצמד המהוקצע הזה נוסף אחד השחקנים העסיסיים המבוקשים היום בהוליווד, ג'ו מאנטניה, בעל-תפקיד ראשי בבית ההימורים (שייקרא בישראל שם המישחק).

מיטר ייס, מי שהבריק בתרגילים בהתבררות, הרשים בבולטי, התכבד בהמלביש ואיכזב באלני ביים את הסרט במרץ ובנילוות, להוציא כמה סצינות אומללות לקראת סיום, כשהסוף הבלתי-ימנע הוא גם לא אמין ביותר וגם לא מפתיע.

עבודת-גמר

נערות עובדות (לב, תל-אביב, ארצות-הברית) - מה הניע את לזיו ברדון לעשות את הסרט הזה שאינו תעודי, אבל מתיימר להיראות כתעודון - לא קשה לנחש. הוא גם השיגה את תשומת-הלב הנחוצה לעניין, גם זה נכון. סירטה עשה שבב משטיבלים רציני בשנה החולפת ונחשב, בלי ספק, לתעודה חברתית עדכנית ואופנתית.

וזו בדיוק הבעיה שלו - למראה המתרחש על הבד, נדמה כאילו הקליטה הבימאית עשרות שעות שבהן מתודות נערות עובדות, בזנות, כמו בכל מיקצוע אחר, על שיגרת העבודה, נוחותם או אי-נוחותם של הקליינטים, תנאי-ההגיינה שלהן, תנאי-הפנסיה שלהן, אנוכיותו של המעביד וכו' וכו'.

נדמה גם שהרבה מאוד משפטים שמשמעות הנערות בסרט הם אכן אמירות אותנטיות מן השטח. בתור מיסמך חברתי הוא בהחלט מעניין, אולי אף מרתק מבחינה טכנית - אפשר ללמוד מן הסרט הזה, למשל, איך להלל בית-בושת מודרני המתומעל במישמרות, כמו מרכזית-טלפונים.

הנערות העובדות אינן אלא משרתות-ציבור. הן צריכות להיות נקיות, מסודרות, אדיבות, מנומסות ורציני גם תרבותיות, כמו מולי האינטליגנטית. המוסד כולו חיובי ביותר וממלא מונקציה ציבורית נחוצה ויש להניח שאולי אף מונע כמה מעשי-אונס בשכונה.

מה שפחות משכנע כסרט באורך מלא היא העובדה שאת

נערה עובדת בשפוט עבודתה - תחקיר מייגע

המסד של ברדון אפשר לתפוס אחרי עשר דקות וכל השאר משעמם, מעייף, מייגע ומשוחק באופן חובבני. הגיעה השעה, רותי, הגברים וגם הנשים, שתיבנו שהאשה היא אדון לופה. ואם נדמה לכם שהתמסרות במיטה היא עניין גדול דעו לכם שזה, בסך-הכל, תוצאה של המשוואה השגורה - מין וכסף הולכים ביחד. ואם עדיין ישנו גבר שחש ביטחון כלשהו בכרובלתו, שיידע לו שישנן הרבה נשים שמוותרות על כל התענוג בחברתו, ובכלל, אם כבר ליהנות, הן מעדיפות נשים.

במיכחול

חיזור

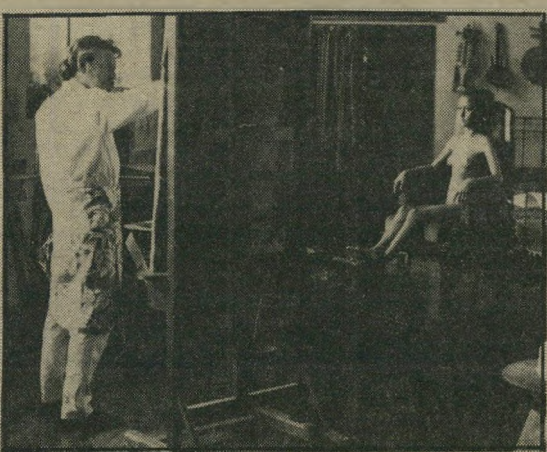

זאב בדלת (הקולנוע, תל-אביב, דנמרק) - להבדיל מן הרומאן המרוטה והירח של סומרסט מוהם, והסרט שנעשה בעיקבותיו, סרט זה אינו מנסה להתחקות אחרי תהליך-השינוי של הצייר פול גוגן, מבורגני מרובע ועד לאמן שנטש את אשתו וילדיה, כדי לחיות בחוסר-כל במאריס ולהגשים את חזונו.

אולי לא היה התיאור בהפרוטה והירח מדוייק כל-כך, אבל לפחות היה רומאנטי. הבימאי הדני הנינג קארלסן החליט לעומתו שנישואיו של גוגן לאשה דנית והעובדה שחי בדנמרק זמן קצר, מצדיקה את הצגת דמותו של הצייר שוב, אבל בסרט דני. אולם הוא בחר בפרק-זמן קצר ומדוד בחיי גוגן, התקופה שבין נסיעתו הראשונה והשנייה לטאהיטי.

הוא הסתפק בשזירה של מיספר אירועים המרמזים אך מעט על אמונתו של האישי ועל מאבקיו האמיתיים, לא רק בבני-אדם, אלא גם באסכולות של ציור. שאימותיו והתפתחותו כיוצר נבלעות כמעט כליל. ניתן אומנם, להבין מן הסרט שלאישי היתה נטיה לאכזוטיקה בחייו הפרטיים, וכי התברך בכישורים משכנעים במיטה. מעבר לזה, קשה ללמוד הרבה על גוגן מן הסרט הזה.

הנינג קארלסן, שעיקר תהילתו בעיבוד קולנועי לסרט של קנט האמסון הרעב, עשה כאן בחירה מוזרה. כי אמילו באורח אובייקטיבי, לא היתה זאת התקופה הפוריה, המרתקת או

סאתרלנד ומוריאה - זיכרונות מטאהיטי

הדרמאטית ביותר בחיי גוגן. ולכן, אי-אפשר להשתמש מן הרשע שכל זה נראה כמו קטע מסידרת-טלוויזיה על חיי האמן, סידרה שאי-אפשר להתייחס אליה מבלי לראותה בשלמות. אלא שהסידרה כמובן אינה קיימת, ומה שמציע לנו כאן קארלסן אינו שלם.

אומנם, רמת הצילום משביעת רצון ואף יותר מכך. דונאלד סאתרלנד חוזר על כמה מן המאניירות שלו בלי מאמץ, ויש משהו לא הרבה, אבל משהו, מן האווירה של הבהמה הפריסאית בסוף המאה הקודמת. אך קשה לומר שזה מספק.